

הסיפור המאושר

ג'וני גרואל

ואז בא לה רעיון. היא טיפסה על ענף הערבה, קטפה שלושה ניצנים, שמה אותם על האבן לפנייה והתחילה לשיר. וכאשר היא שרה לכל אחד מהניצנים האפורים צמחו ארבע רגליים קטנות וזוג אוזניים קטנות ושני עיניים שחורות קטנות ושלושתם הפכו לעכברי שדה קטנטנים. הפיה הקטנטונת אספה את העכברונים בזרועותיה, עפה איתם לביתם של עכברי השדה ושמה אותם על מיטה רכה. ושם מצאו אותם אמא ואבא עכברי השדה כשחזרו מקניות. הם שמחו מאוד כאשר מצאו את העכברונים הרכים ורצו לספר זאת לסבתא צרצרה. סבתא צרצרה אמרה "אני משתתפת בשמחתכם. לכן אקח את הכינור הקטן שלי ואתחיל לנגן." היא הוציאה את הכינור מתחת הסודר

פעם ליד הפלג המצלצל שבו המים הסתחררו בשלוליות עמוקות ישיבה על אבן פיה קטנטונת והביטה על דגי השמך השוחים במים. היא ישיבה כך ללא מעשה, אך פתאום ראתה משהו צף במים. היא הושיטה את ידה הקטנה ומשכה מהם ניצן פרח הערבה, אפור, פלומתי ורך. היא שמה את ראשה על הניצן כמו על כרית והביטה על השיחים שמסביב. ושם ראתה מאוד ואלפים ניצני ערבה. "כמה שהם רכים ומלאי פלומה!" חשבה.

שלה והלכה בדרך תוך נגינה עליזה.
כשעברה ליד ביתה של טומי הקרפדה זו
יצאה לקראתה ושאלה "למה את מנגנת
מנגינות שמחות כאלה, סבתא צרצרה?"
"כי לאבא ואמא עכברי השדה יש עכשיו
שלושה עכברונים קטנים!" ענתה סבתא
צרצרה.

"הו, זה עושה אותי שמחה מאוד" אמרה
טומי הקרפדה והיא הלכה יחד עם סבתא
צרצרה כשהיא מתופפת על התוף הקטן
שלה.

כשהם עברו ליד ביתו של ברטי הדבור,
הוא שאל אותם מדוע הם שמחים כל כך
והם סיפרו לו על שלושת העכברונים
החדשים.

"גם אותי משמח הדבר" אמר ברטי
הדבור "ולכן אזמזם זום-זום-זום". והוא
הלך בדרך עם סבתא צרצרה ועם טומי
הקרפדה והם ניגנו ותופפו וזמזמו עד

עכברונים חדשים, אפורים, רכים
ופלומתיים, עם עיניים שחורות. ואמא
ואבא עכברי השדה שמחים מאוד, מאוד
על כך. לכן גם אנו שמחים ומנגנים
ומתופפים ומזמזמים ושרים."
ואז אמרה להם הפיה הקטנה "אני זו
שהבאתי את העכברונים הקטנים לאמא
ולאבא עכברי השדה. אבל לא חשבת
כלל שהדבר יגרום לכולכם אושר ושמחה
כזו. ומאחר וכולכם כל כך שמחים הרי
שאני.."
"תנגני?" שאלה סבתא צרצרה.
"לא" ענתה הפיה הקטנטונת.

שבאו לביתו של קוקי הקוקייה וסיפרו לה
מדוע הם כה שמחים.
"לעכברי השדה יש עכשיו שלושה
עכברונים חדשים, אפורים ורכים
ופלומתיים עם עיניים שחורות. לכן אנו
שמחים."
"זה משמח גם אותי" קראה קוקי הקוקייה
"ולכן אשיר "קו-קו, קו-קו."
וקוקי הקוקייה הלכה בדרך עם סבתא
צרצרה ועם טומי הקרפדה ועם ברטי
הדבור והם נגנו ותופפו וזמזמו ושרו עד
שהגיעו לפלג המים וראו את הפיה
הקטנה, היושבת על אבן ומביטה על דגי
השמך השוחים במים.
והפיה הקטנטונת שאלה אותם מדוע הם
מנגנים ומתופפים ומזמזמים ושרים
בשמחה ועליזות. וסבתא צרצרה סיפרה
לה.
"לעכברי השדה יש עכשיו שלושה

"תתופפיי?" שאלה טומי הקרפדה.
"לא" ענתה הפיה הקטנטונת.
"תזמזמי?" שאל ברטי הדבור.
"לא" ענתה הפיה הקטנטונת.
"תשירי?" שאלה קוקי הקוקייה.
"לא" ענתה הפיה הקטנטונת.
"אז מה תעשי?" שאלו כולם ביחד.
"אני אצחק!" ענתה הפיה הקטנה
"ואתחיל לחשוב על עוד מעשים שיכולים
להביא כל כך הרבה שמחה ואושר."
והיא הניפה את כנפיה הדקות, עפה מעל
השדות כשהיא צוחקת בקול, והשאירה
את סבתא צרצרה ואת טומי הקרפדה
ואת ברטי הדבור ואת קוקי הקוקיה. אבל
הם המשיכו ללכת בדרך ונגנו ותופפו
וזמזמו ושרו מלאי שמחה ואושר, כי
ידידיהם אבא ואמא עכברי שדה קיבלו
שלושה עכברונים קטנים והם שמחים
ומאושרים.